

Довідка
про погодження проєкту рішення «Про перейменування
вулиці Чехова в місті Коростені без зміни нумерації будівель »

Проект рішення розроблено: юридичний відділ виконавчого комітету Коростенської міської ради

Виконавець: Камінська Тетяна Анатоліївна, начальник юридичного відділу виконавчого комітету Коростенської міської ради, кабінет №47 вулиця Грушевського, 22, місто Коростень, тел. 9-61-35.

Доповідає на сесії: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Доповідає на засіданнях постійних комісій: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Запросити:

Розсилка: юридичний відділ виконавчого комітету, Заступник міського голови (Корнійчук В.О.), керуючий справами виконкому (Охрімчук А.В.), відділ архітектури, містобудування та земельних ресурсів.

ПОГОДЖЕНО із зауваженнями:

Пояснювальна записка
до проєкту рішення Коростенської міської ради
«Про перейменування вулиці Чехова в місті Коростені без зміни
нумерації будівель» (шістнадцята сесія VIII скликання) від 04.08.2022р.

Заслухавши інформацію робочої групи з підготовки перейменування вулиць та провулків у Коростенській міській територіальній громаді, взявши до уваги Протокол №6 від 26.07.2022р., відповідно до Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», ст.ст. 1, 7, 8, 9 Закону України «Про географічні назви», Постанови Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 року №989 «Про затвердження Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», враховуючи рекомендації постійної комісії з питань законності, правопорядку, прав людини, розвитку громади, депутатської діяльності та етики вулицю Чехова в м. Коростені вирішено перейменувати на вулицю Миколи Хвильового без зміни нумерації будівель.

Матеріальні чи інші витрати міського бюджету, щодо прийняття даного рішення складають виготовлення табличок на будинки по вулицям та провулкам.

Хвильовій Микóла, справжнє ім'я *Фітільов Микола Григорович*), 01(13).12.1893, Тростянець, нині Сумська область – 13.05.1933, Харків, український прозаїк, поет, публіцист, один з основоположників пореволюційної української прози. З родини вчителів. Навчався у початковій школі в селі Колонтаєві, де вчителювала його мати, Єлизавета Іванівна (до заміжжя — Тарасенко), потім продовжив навчання в Охтирській чоловічій гімназії, яку був змушений залишити через участь у «так званому українському революційному гуртку», а згодом в Богодухівській гімназії, звідки був виключений за зв'язки з соціалістами під час революційних заворушень. Підлітком мандрував у пошуках заробітку Донбасом і півднем України. Пізніше працював слюсарем у ремісничій школі, у канцелярії волосної управи села Рублівки, брав участь у роботі місцевої «Просвіти». Від 1916 року — учасник Першої світової війни. Вишкіл в окопах війни, громадянська війна сформували в ньому переконаного більшовика. На чолі повстанського загону, який він організував наприкінці 1918 року на Харківщині, воював проти гетьманців, німців, дроздовців, армії УНР. У квітні 1919 року вступив до КП(б)У. Цього ж року одружився з учителькою Катериною Гащенко, вона йому народила дочку Іраїду, але цей шлюб швидко розпався через зраду з боку Хвильового. На початку 1921 року їде «завойовувати» столицю — Харків. Працював слюсарем на заводі. Одружився з Юлією Уманцевою, яка мала дочку від першого шлюбу — Любов, її Хвильовий приймав як рідну і ніжно називав Любистком. Того ж року почав друкуватися в газетах і журналах, в альманахах «Штабель»,

«На сполох». Активно заявив про себе, як один із організаторів літературно-художнього життя, член-засновник багатьох тогочасних літературних організацій: спочатку «Гарт» (1923); саме в нього зародилась ідея створення напівофіційної студії «Урбіно», що збиралась у нього ж на квартирі і була прообразом ВАПЛІТЕ (1924); потім були ВАПЛІТЕ (1926), віцепрезидент), ВУСПП (1927), «Пролітфронт» (1930). У 1920-ті роки повністю підтримував і впроваджував у життя політику «українізації», виступав проти русифікаційного і «просвітянського» векторів розвитку української радянської культури. У 1925 році в газеті «Культура і побут», редактором якої був Василь Еллан-Блакитний, Хвильовий опублікував статтю «Про „сатану в бочці“, або про графоманів, спекулянтів та інших просвітян», якою фактично зніціював літературну дискусію 1925—1928 років. До кінця 1925 року опублікував книгу памфлетів під назвою «Камо грядеши?», а в 1926 — «Думки проти течії»; того ж року в газеті «Культура і побут», додатку до газети «Вісті ВУЦВК», надрукував наступну серію памфлетів «Апологети писаризму». Своєрідним продовженням цих памфлетів стала знаменита стаття «Україна чи Малоросія?», яка однак, за життя автора так і не з'явилася друком. У цих творах автор висловив вимогу перед новою українською літературою припинити наслідувати Москву й орієнтуватися на «психологічну Європу». Вважав, що на зміну провідній ролі Європи в культурному процесі має прийти «євразійський Ренесанс», у якому провідну роль відводив новій українській культурі. Микола Хвильовий намагався розтлумачити зміст висунутих ним закликів і гасел («Геть від Москви!», «До психологічної Європи», «Азіатський ренесанс»), пояснював опонентам, що зовсім не закликає до розриву політичного і економічного союзу з Радянською Росією. Однак дискусія набрала політичного звучання, тож культурологічні проблеми вже не бралися опонентами до уваги. Був підданий критиці радянською владою. У листі «Тов. Кагановичу та іншим членам ПБ ЦК ВКП(б)У» від 26 квітня 1926 року Й. Сталін вказав на виступи Хвильового як прояви поширення антиросійських настроїв в Україні. Разом з Шумським і Волобуєвим був трактований як провідний ідеолог однієї з трьох течій «націонал-ухильництва» всередині комуністичної партії («хвильовізму», «шумськізму» і «волобуєвщини»). Хвильовий в 1926—1928 роках змушений був публічно засудити свої погляди та відмовитися від них. У грудні 1927 — березні 1928 року Хвильовий перебував у Берліні та Відні на лікуванні й активно знайомився з досягненнями європейської культури, працював у плані популяризації української літератури за межами України. У січні 1928 року, перед поверненням до України, у листі до газети «Комуніст» він вимушено засудив своє гасло «Геть від Москви!». Після повернення продовжував втілювати попередню ідеологічну орієнтацію ВАПЛІТЕ у створених ним журналах «Літературний ярмарок» (1928—1930) та «Пролітфронт» (1930—1931). Після закриття обох журналів пробував писати, дотримуючись «партійної лінії», однак був майже цілком ізольований від літературного життя радянським режимом. Навесні 1933 року письменник побував на Полтавщині, де на власні очі бачив трагедію Голодомору. 13 травня 1933 року в Харкові, у будинку письменників «Слово», покінчив життя самогубством. Смерть Хвильового стала символом краху ідеології українського націонал-комунізму й кінця українського національного відродження 1920–1930-х років. Твори та ім'я

Хвильового залишалися забороненими аж до останніх років існування тоталітарного режиму в Україні.

При обговоренні на засіданні робочої групи пропозицію перейменування вулиці Чехова в м. Коростені на вулицю Миколи Хвильового підтримали 8 членів робочої групи із 13 присутніх, 5 членів робочої групи утрималися.

Начальник юридичного відділу

Т.Камінська